

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 2 - apr. 2016

Mission begynder
med fællesskab

Guds kærlighed flytter grænser - 06 | Dryp fra formandsberetningen - 08 | For således elskede Gud verden - 09 | Mission begynder med fællesskab - 12 | Lokale menigheder skal engagere sig i studenterarbejdet i Israel - 18 | Der er håb! - 20

*”Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om,
at jøderne må blive frelst”*

Rom. 10,1

Evangeliet og den jødiske
verden
nr. 02. apr. 2016

Den Danske Israelsmission
TORVET
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270

Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk
Reg. nr. 9743
kontonr. 3054500

Oplag: 4500

Forsidebillede: Susan Per-
Iman under måltidsfællesskab
med forskellige fra Israelsmis-
sionen i forbindelse med sit
besøg til årsmødet. Foto: Arne
Pedersen

Redaktion: Bodil Skjøtt, Jan

Mortensen, Simon Krüger, Arne
Pedersen (ansv.)
Layout: Maria Bach Jensen
Tryk: Vestjysk Rotation

Oplysninger om medarbejdere
og landsstyremedlemmer kan
findes på israel.dk

Jøder har både brug for og krav på at få fortalt evangeliet

LEDER

Når magasinet denne gang kommer på gaden, har vi netop afviklet Israelsmissionens årsmøde på TORVET i Aarhus og fejret påske. To begivenheder som hvert år fylder meget i Israelsmissionen. Årsmødet kan man læse mere om på de næste sider. Tak til jer som havde mulighed for at være med. Venners opbakning på en sådan festdag giver lyst og energi til de andre dage her på TORVET.

Påske fylder også meget. Igen i år har vi haft mulighed for at indlede påskeugens mange gudstjenester ved at fejre påskemåltid flere steder rundt om i landet og genfortælle historien om, hvordan Gud "med stor styrke og vældig arm" greb ind for at sætte Israel fri af Egyptens trældom og af en flok slaver skabe sig et folk ved at slutte pagt med dem på Sinai bjerg. Det er en fantastisk historie, som man ikke kan blive træt af at fortælle og forundres over. Og så er det også – på grund af Jesus og påske i Jerusalem – vores historie.

Det var da Jesus fejrede udgangen og udfrielsen fra Egypten, at han over for sine disciple, som alle var jøder, sagde følgende: "Jeg er vejen, sandheden og livet. Ingen kommer til faderen uden ved mig." Det er evangelisten Johannes, der fortæller dette. Ofte læser vi de andre evangelisters beretning om Jesu sidste måltid sammen med disciple. Dels er beretningen der kortere – et enkelt afsnit frem for hele fem kapitler - og dels er det her, vi finder fortællingen, som vi kalder indstiftelsen af nadveren.

Når Jesus siger til sine jødiske

disciple, at kun gennem ham kan de have fællesskab med Gud, er det midt i den fest, hvor de fejrer, at de som jøder er Guds udvalgte og frie folk. Men selv denne begivenhed, som om nogen demonstrerer hvem Gud er, og hvem hans folk og hans redskab er, ophæver ikke det forhold, at også for jøder går vejen til Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, gennem Jesus.

Paulus understreger det samme, når han i Romerbrevet om sine jødiske landsmænd siger: "De er israelitter, de har førstefødselsretten og herligheden og pagterne og loven og tempeltjenesten og løfterne, de har fædrene og fra dem er Kristus kommet". Alt det har de, og alligevel piner det Paulus, at de ikke har ham, det hele drejer sig om. Ham som om sig selv - og midt i et påskemåltid - siger, at han er vejen, sandheden og livet. Det er han også for dem. Derfor har jøder – ligesom alle andre etniske grupper i verden – både brug for og krav på at få den historie fortalt. De skal ikke nøjes med historien om udfrielsen fra Egypten. De skal vide, at Gud endegyldigt har talt og grebet ind – gennem Jesus Messias.

Desværre har kirkens historie grufulde eksempler på, at netop kirkens påskefejring blev en anledning til at forfølge og slå jøder ihjel med en henvisning til, at de havde slået Kristus ihjel. Må det blive sådan for os, at vi ikke kan fejre påske uden at det "piner os i hjertet", som Paulus siger det, at påskeberetningen for mange jøder slutter med udfrielsen af Egypten og ikke med fortællingen om påsken i Jerusalem. Her bliver påskeberetningen afsluttet

med Jesu ord på korset: "Det er fuldbragt" og det demonstrerer han påskemorgen ved at opstå af graven.

Kristne har til tider brugt påskens sejrshilsen "Kristus er opstanden" til jødeforfølgelse. Lad os i stedet bruge den til at skabe taknemlighed til det jødiske folk. Det er jo "fra dem Kristus er kommet". Men lad os også bruge vores påskefejring som en påmindelse om, at heller ikke for jøder er der anden vej til liv og fællesskab med Israels Gud. Endelig kan vi bruge vores påskefejring som en anledning til at takke for og bede for de stadigt flere jøder som i dag fejrer påske i Jesu navn og som minder os om at Messiastiden er begyndt, hvor Gud skaber et nyt folk af jøder og hedninger som os.

Bodil F. Skjøtt

Bodil Skjøtt, generalsekretær

Israel er en vigtig fortolkningsnøgle til bibelen

REFLEKSION

*Kristoffer Kruse,
stud.theol. på
Menighedsfakultetet*

”Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os.” Joh. 1,14a

Citatet er hentet fra Johannesevangeliets prolog, hvor det fastslås, at Jesus kom til os mennesker. Ved selv at blive mennesker. Det skete ikke uden for tid og sted, nej, Jesus kom ind i den jødiske kultur for 2000 år siden.

I begyndelsen af semesteret var vi en gruppe studerende fra Menighedsfakultetet (MF) i Israel på en studietur arrangeret af Israelmisionen og MF. En eftermiddag var vi i Nazareth for at se Bebudelseskirken, hvilket blev en stor oplevelse for mig. Man har i denne kirke bedt alle katolske lande om at give et bidrag med Jesus-barnet og Jomfru Maria som motiv. Det er fantastisk at se! Fra det mexikanske bidrag hvor Josef fremstilles som Zorro, til den amerikanske udgave hvor Jomfru Maria er ved at kravle ud af rammen! Til det nordiske bidrag hvor vikinge-inspirerede motiver fylder. De asiatiske bidrag var sågar præget af, at Jesus lignede et barn fra fjernøsten! Og det mest fantastiske ved at se bidragene var den erfaring, at evangeliet kan holde til det! Evangeliet kan holde til forskellige kulturelle fortolkninger og udtryk. Evangeliet kan holde til at blive kontekstualiseret!

Men kontekstualiseringen skal altid tage afsæt i bibelen. Først kan vi sætte kristendommen ind i en ny kontekst, skal vi have forstået, hvilken kontekst kristendommen springer ud af. Her hjælper det os at forstå, hvad en sennepsplante er, eller hvordan en korsfæstelse udspillede sig.

Jeg ønsker at sprede Guds kærlighed, Guds frelse og Guds historie. Jeg længes efter at se flere mennesker gribe troen! Men hvis jeg skal holde mig til det evangelium, bibelen taler om, så kræver det, at jeg får fortolkningsnøgler til at forstå bibelen, og min påstand er, at en af de vigtigste fortolkningsnøgler er Israel og den jødiske kontekst, evangeliet er blevet til! En stor del af bibelens fortællinger fandt sted i denne kontekst, og der er simpelthen meget af bibelen, som vi ikke kan forstå uden at have Mellemøstens geografi, kultur og religiøsitet for øje. Hvis jeg skal omsætte Jesu tale om templet til en moderne dansk kontekst, så må jeg først selv nærme mig en forståelse af, hvorfor templet var så centralt for Jesus. Hvis jeg skal forstå, hvorfor Jesu møde med Nikodemus var så provokerende, må jeg også tilegne mig en forståelse af, hvad en farisæer var.

Denne opgave gik for mig op i en højere enhed denne eftermiddag i Bebudelseskirken. Her mødtes kristendommens jordiske udtryk med kontekstualiseringens opgave. Og ordet skal blive kød, og det skal det blive i alle kulturer, og det kommer til at have tusindvis af forskellige udtryk. Men det skal altid pege tilbage på den samme Gud. Det skal altid pege tilbage på Kristus, som tog bolig iblandt os, helt konkret og fysisk for 2000 år siden. Bevidstheden om at konteksten for Guds frelseshistorie er Israel og den jødiske kultur og religiøsitet, gør os derfor bedre i stand til at følge Jesu kald til at ”gøre alle folkeslag til mine disciple”. <<

Guds kærlighed flytter GRÆNSER

ÅRSMØDE

Arne Pedersen,
Kommunikationssekretær

Igen blev vi velsignet med et helt fantastisk årsmøde, hvor der både blev talt til hjernen og hjertet. Over 100 mennesker havde fundet vej til TORVET i Aarhus, for at fejre den del af Guds mission, som er Israelsmissionen. Vi glæder os også rigtig meget over, at omkring halvdelen af de deltagende på årsmødet, var under 40. Det vidner om, at der også i næste generation vil være mennesker til at bære Israelsmissionens vision videre.

Dagen blev indledt med ordene fra Zakarias' lovsang fra Lukasevangeliet kapitel 1. Her blev det understreget, at Gud ikke har elsket os med en tavs kærlighed, men altid har talt til sit folk – både helt fra begyndelsen og i gennem sin søn, Jesus Messias. Gud taler stadig gennem Helligånden, og det er grundlæggende derfor, der er noget, der hedder Israelsmissionen.

Morten Hørning Jensen fortalte på utraditionel vis om, hvordan Jesus flytter grænserne for rent og urent. I begyndelsen tog han således skikkelse af en jøde fra det første århundrede, Matathias ben-Yohanan, som var stolt farisæer og gik meget op i forskrifterne omkring rent og urent. "Spørgsmålet om rent og urent handler grundlæggende om at ordne verden," fortalte han. "Gud skabte og ordnede alting i begyndelsen, og det er det, vi fortsætter med – os som ved, hvornår vi er rene eller urene til forskel fra synderne." Denne fiktive jøde fra det første århundrede fortalte videre om, hvor vanvittigt det var, det som denne rabbi Yeshua havde gang i, for det var som om, han vendte alting på hovedet. "Det er som om han har den forestilling om sig selv, at han er så ren, at alt det urene bliver rent i mødet med ham," fortalte Matathias forklædt som Morten Hørning.

Til dagen havde vi også inviteret Susan Perlman fra Jews for Jesus, og hendes historie kan du læse meget mere om på siderne 12-17. På side 8 kan du læse dryp fra formandsberetningen.

Om aftenen var der endnu engang "Jorden rundt med Israelsmissionens Unge", og her blev der gjort opmærksom på alle de aktiviteter de unge både skaber og deltager i ude i verden. Så vi fik indblik i både fodboldskolen på Vestbredden, som arrangeres hver sommer, om hvorfor Israelsmissionen investerer så meget i unge og sender dem så langt væk som til Jakarta, og vi fik hørt hvorfor det er så vigtigt, at unge teologistuderende kommer til Israel og får geografien, lugtene og lydene med i deres teologi.

Vi siger tak til alle, som var med til at gøre dagen god og festlig!

Susan Perlman lavede bl.a. en gennemgang af det jødiske påskemåltid under overskriften: "Kristus i påskemåltidet".

Foto: Arne Pedersen

Jørgen Hedager Nielsen

Om aftenen var vi på tour de force gennem året og verden med Israelsmissionens Unge. Her er det Christian som fortæller om studietur for IMU i Nordjylland.

Foto: Arne Pedersen

Morten Hørning Jensen fra Menighedsfakultetet fortalte levende og kreativt som Matathias ben-Yohanan, en fiktiv jøde fra det 1. århundrede.

Foto: Arne Pedersen

Lidt over 100 mennesker deltog i årsmødet, og omkring halvdelen af dem var under 40 – det glæder vi os over!

Foto: Arne Pedersen

Der var også mange børn med på årsmødet, og de leverede flere festlige episoder. Her er det indledningen til aftenmødet, hvor Martin Hornstrup spiller op til fest.

Dryp fra formandsberetningen

ÅRSMØDE

*Krista Rosenlund Bellows,
formand for Israelsmissionen*

Den katolske kirke afviser jødemission

Guds kærlighed flytter grænser. Han ved ikke af grænser. Evangeliet om at i Jesu navn er der frelse, er Guds kraft for enhver som tror, og det evangelium anerkender ingen grænser for sin gyldighed.

Men vi mennesker kan sætte grænser og låse grænser fast.

Sådan finder vi i Israelsmissionen, at den romersk katolske kirke gjorde for nylig.

Den katolske kirkes dokument, 'The gifts and calling of God are Irrevocable', er en markering af 50-året for en væsentlig skrivelse fra 1965, hvor kirken gjorde op med fortidens negative teologi om det jødiske folk som forkastet af Gud. En vigtig og god bestræbelse. Den er fortsat nødvendig. Men i katolsk og ganske mange andre kirkelige sammenhænge har det desværre ført til, at man har opgivet at dele evangeliet med det jødiske folk.

I udtalelsen fra 2015 slår den katolske kirke fast, at den hverken udfører eller støtter missionsarbejde blandt jøder. Ganske vist hedder det, at den enkelte katolik er kaldet til at vidne om sin tro, på en ydmyg måde og med tanke på at jøderne er bærere af Guds Ord og har oplevet holocaust-tragedien. Men kirken som kirke afviser principielt at udføre organiseret mission til det jødiske folk.

Det er ingen ny tanke i den katolske kirke. Samme idé findes også i protestantiske kirkesamfund. Men det er umådelig trist at den store katolske kirke fremlægger disse overvejelser, som stammer fra kirkens kommission for religiøse relationer med jøder. Derfor er det en udtalelse, der har stor effekt i katolsk sammenhæng og afsmittende virkning i andre kirkelige sammenhænge. Det har sin egen indre bibelske logik, at hvis man afviser, at evangeliet også gælder det jødiske folk, så afviser man samtidig, at Jesus Kristus er det jødiske folks Messias. Her må vi blive ved med at minde om, at er han ikke det, er han slet ikke Messias, heller ikke verdens frelser.

Men i Israelsmissionen fastholder vi, at evangeliet er Guds kraft for enhver som tror, og at det evangelium ikke anerkender nogen grænser for sin gyldighed. Det gælder netop for jøder, først, og for grækere.

Det fastholder vi sammen med messias-troende jøder i Jews for Jesus og andre partnere, vi hører sammen med i Lausannebevægelsens netværk om jødemission, LCJE. Jeg tror, den vanskeligste og mest udfordrende holdning at fastholde er den, vi er kaldet til som Israelsmission: at vi Jesus-troende både skal gøre op med kirkens historiske negative tænkning om og adfærd over for det jødiske folk, og vi skal dele evangeliet med det folk, der har lidt under vores tænkning. Jeg kan ikke se andet, end at den katolske kirke og andre kirker flygter fra netop dét ydmygende kald, når de vælger at sætte grænser for evangeliets gyldighed – nemlig over for jøder.

Læs hele formandsberetningen på vores hjemmeside, israel.dk.

Foto: Arne Pedersen

◀ Formand for Israelsmissionen, Krista Rosenlund Bellows, holder sin årsberetning for venner af Israelsmissionen.

For således
ELSKEDE GUD
verden

ARTIKEL

*Kai Kjær-Hansen,
tidligere formand og redaktør
i Israelsmissionen*

Følgende er Kai Kjær-Hansens prædiken lørdag aften på årsmødet i redigeret udgave.

”For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv.” Ikke uden grund er dette vers, Johannes 3,16, blevet kaldt Den Lille Bibel. Det er evangeliet sat på kortform.

Får jeg et dødsleje, ribbet for alt, uden tale og tankevirksomhed længere, uden teologi længere, måske i en demens svovlende og bandende, håber jeg, at der er nogle, der vil hviske det, og blive ved med at hviske det i mine øren, og hviske det igen: Gud elskede verden. Og dermed også dig – Kai.

Verden

Den Lille Bibels græske ord for ”verden” er kosmos. Bredt anskuet betyder kosmos orden og harmoni. Modsætningen til kosmos er kaos. Da Gud skabte verden, universet, og skabte Adam var alt såre godt. Ordet ”verden” bruges bl.a. i Bibelen om Guds skaberværk som lovprises. Det kan også bruges helt neutralt. Ligesom når vi siger, at man rejser ud i verden. I 3,16 har det en anden valør. Genstanden for Guds kærlighed er ”denne verdens” mennesker, som er i opposition til Gud og Kristus. Skaberen elskede den skabning, som han selv har skabt, den skabning, som nu skaber sig ved at mene, at man kan leve sit eget liv uden ham og dø sin egen død uden hans kærlighed. Mennesket har gjort verden, kosmos, til kaos for sig selv i forholdet til Gud. Ikke desto mindre er det ”denne verden” Gud elskede; han elskede de ikke-elsk-værdige. Gud skabte ikke jøder, ej heller jyder, han skabte mennesket. Det blev med tiden til mange folkeslag. Ud af disse mange folkeslag ønskede han et ejendomsfolk, et

udvalgt folk, et demonstrationsfolk, gennem hvilket han kunne vise, hvem han er og blive æret og tilbedt for det, han er: nemlig kærlighed.

Der findes en god jødisk fortælling om Guds udvælgelse af Israels folk. Det overraskende er, at Gud ikke først går til stammefolket Israel. Nej, han begynder med et andet folk og tilbyder det at være hans folk. Han siger, at hvis de vil være hans folk, skal de holde hans bud og anordninger. Da det første folk hører denne betingelse, takker det nej. Gud gik så hele raden rundt, kom til det næstsidste folk, men også det takker nej. Til sidst, til allersidst, kom Gud til Israels folk. Vil I være mit folk? Hvis I vil være mit folk, skal I holde mine bud og anordninger. Og sidst af alle, takker Israels folk ja, til at være Guds folk – på Guds betingelser.

Jeg skynder mig at sige, at denne fortælling ikke står i Bibelen. Men den er i bibelsk ånd, sådan som jeg forstår den. I Bibelen gives der ingen egentlig begrundelse for, hvorfor Gud udvalgte netop Israel. Men udvælgelsen er ikke begrundet i en kvalitet hos folket. På den måde fremhæves Guds suveræne kærlighed i udvælgelsen af Israel.

Gud er kærlighed

Vores oplevelse af kærlighedsrelationen mellem to mennesker, kan ikke uden videre og direkte overføres på Guds kærlighed til os, selv om vi vist undertiden gør det. Vi har kærlighed, Og som faldne skabninger takker vi Gud for, at vi kan have og vise kærlighed til hinanden. Men om Gud er det for lidt at sige, at han har kærlighed.

Gud er kærlighed. Fra først til sidst. Fra evighed til evighed. Når vi taler om Gud, slutter vi derfor ikke af med at sige: og så i øvrigt er Gud også kærlig. Nej, hvad Gud er, er indesluttet i de tre ord: Gud er kærlighed. Selv i dommen er Gud kærlighed. Intet kan ændre på, at Gud er kærlighed.

Gud er kærlighed. Subjekt og prædikat kan ikke uden videre byttes om til sætningen: Kærligheden er gud, hvilket nogen synes at gøre for derefter selv at definere, hvad kærlighed er for dem. Gud er kærlighed. Gud bliver ikke kærlighed. En bedsteforældregeneration, som jeg selv tilhører, kan måske med årene blive rarere og mildere mod børnebørnene, end vi var mod vore egne børn. Det er fristende at overføre dette på Gud; han bliver vel også ældre og mildere med årene? Men Gud kan ikke blive, det han er.

Fra det andet århundrede og fremover og også i dag

Foto: Arne Pedersen

findes ganske vist den tankegang, at i GT er Gud den vrede og straffende Gud, mens han i NT gennem Jesus er blevet den milde og kærlige Gud. Intet kan være mere forkert end dette. Da en dansk teolog for en del år siden skrev noget lignende, tog daværende overrabbiner Bent Melchior til genmæle og sagde noget i den her retning: Hvis jeg skulle være lige så selektiv, som denne danske teolog, så kunne jeg nemt vise, at i GT er Gud den kærlige Gud, og i NT den straffende Gud. Godt sagt! At Israels Gud er kærlighed og nåde, er ikke nogen nyhed i NT. Mellemværende mellem troende jøder og troende kristne er ikke, at Gud er kærlighed. Mellemværende er, hvem Jesus er, og om han er Guds inkarnerede kærlighed. Om hans er Guds enbårne søn.

Gud er kærlighed, har jeg sagt allerede en del gange. Men er Gud ikke også vrede? Underbetoner jeg dette? Ikke blot findes der jo et Johannes 3,16. Der er også et Johannes 3,36: "Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham."

Ikke desto mindre vover jeg at fastholde, at Gud er kærlighed. Jeg vover ikke at sige, at Gud er vrede. Jeg kan ikke alligevel ikke komme uden om, at der tales om Guds vrede både i GT og NT, selv om jeg helst havde været Guds vrede foruden. Men Guds vrede er ikke en "egenskab" ved Gud – for nu at bruge dette vanskelige begreb, som Guds "egenskab" er. Gud er ikke vrede. Guds vrede er noget der flammer op i Gud. Guds vrede er den kærlige Guds reaktion mod mennesker, der forsmår hans kærlighed. En kærlighed, som ikke træder i karakter, ikke reagerer, når den bliver forsmået, er ikke kærlighed. Evangeliet er, at Guds vrede over menneskets synd på en stedfortrædende måde ramte Jesus.

I har Djævelen til fader

Vi er som ikke-jøder, som hedninger, inkluderet i "verden" og dermed inkluderet i frelsen. Tænk hvis der havde stået: For således elskede Gud jøderne ... så var vi ikke-jøder ilde stedt, ekskluderet fra frelsen i Jesus. Men tænk også, hvis der havde stået: For således elskede Gud ikke-jøderne ... ja, hvad så med jøder? Enten at der er en anden vej til frelsen for jøder end for ikke-jøder, eller at de er ekskluderet fra frelsen i Jesus

I kapitel 8 i Johannesevangeliet siger Jesus til de jøder, han taler med: "I har Djævelen til fader" (Joh 8,44). Indbefatter Guds kærlighed dem, der har Djævelen til far? Havde jeg autoritet til at slette lad os sige fem vers i NT, ville dette være et af dem. Det hænger samme med virkningshistorien af dette vers. Det er op gennem tiderne brugt igen og igen, også eller ikke mindst af kirkens

folk, til at sige, at hele det jødiske folk til alle tider er under Guds forbandelse. For tid og evighed. Hele folket er gudsmordere. Vor tids jøder må bøde for, hvad nogle jøder på Jesu tid sagde om ham og gjorde ved ham. Guds forbandelser hører jøder til. Guds velsignelser hører kirken til. En sådan tankegang, jeg var lige ved at sige, forsager vi lige så meget, som vi i trosbekendelsen forsager Djævelen selv.

Jeg ser kun én mulighed for at komme en antisemitisk udnyttelse af ordene "I har Djævelen til fader" til livs, og det er, at identificere sig med de pågældende jøder. Når vi som kristne hører sådanne ord til og om nogle jøder på Jesu tid, så skal vi inkludere os selv i dem, spejle os i dem. I Israels frafald afspejles kirkens frafald. Det er mig som døbt, mig og mine med-døbte, som nu er under anklage. At hævde at jøder for tid og evighed er uden for Guds kærlighed er et gudspotteligt angreb på Guds ære og majestæt, ja, på Guds kærlighed. Spørgsmålet lød: Indbefatter Guds kærlighed også dem, der har Djævelen til fader? Hertil er at sige et klart ja. Tager vi imod Guds kærlighed genoprettes gudsforholdet, og vi kan i sandhed kalde Gud for abba, far.

Gud elskede os først

Og lad mig så slutte af med de prægnante ord fra Første Johannesbrev: "Vi elsker, fordi han (Gud) elskede os først" (1. Joh 4,19). Guds kærlighed kom først og er størst. Den kom ikke blot først, men er nu og vedbliver til det sidste og i al evighed. Fra evighed til evighed er Gud kærlighed. I Guds kærlighedsmission inddrages vi. Sådant som det kommer til udtryk i et dokument fra Lausannebevægelsen verdenskonference i Cape Town i 2010.

Guds mission strømmer fra Guds kærlighed. Guds folks mission strømmer fra vor kærlighed til Gud og til alt, som Gud elsker. Verdensangelisation er udstømningen af Guds kærlighed til os og gennem os. Vi erkender, at Guds nåde kom først, og vi reagerer på den nåde ved tro, vist gennem kærlighedens lydighed. Vi elsker, fordi Gud elskede os først og sendte sin søn som et sonoffer for vore synder.

Måtte vi fortsat leve i denne virkelighed, at vi elsker, fordi Gud elskede os først. Måtte vi i sandhed kunne sige, vi elsker Gud og leve Guds kærlighed ud. Alligevel skal der ikke på min gravsten stå, at jeg elskede Gud. Der skal stå det samme som på mine forældres gravsten: "Gud elskede verden". Heri er jeg inkluderet. <<

MISSION begynder med FÆLLESSKAB

ARTIKEL

*Arne Pedersen,
kommunikationssekretær*

Susan Perlman er Jesus-troende jøde og har mere end 40 års erfaring i Guds mission gennem missionsorganisationen Jews for Jesus, som hun har været med til at grundlægge. En af de vigtigste erfaringer hun har gjort sig er, at en sund praksis omkring mission, begynder i fællesskab med andre mennesker og med Jesus. Her kan du læse hendes historie.

"Hvis nu du kunne tjene Gud på lige præcis den måde, du drømmer om – hvad ville du så lave?" Susan Perlman lyttede til stemmen i telefonen og holdt en kort pause inden hun svarede: "Jeg drømmer om at skrive skuespil. Jeg drømmer om at skrive tekster til Guds ære." Moishe Rosen, som var stemmen i den anden ende svarede, at det kunne hun da gøre sammen med ham og de andre i Los Angeles, Californien, som var i gang med at starte den organisation, som skulle blive til Jews for Jesus.

Susan Perlman boede på det tidspunkt på Manhattan i New York, arbejdede i et reklamebureau som tekstforfatter og havde lige fået både forfremmelse og lønforhøjelse. Hun havde det godt. Hun var også kommet til tro på Jesus et års tid tidligere.

"Jeg kan ikke love dig meget," sagde Moishe Rosen, "men jeg lover dig, at så længe jeg har mad på bordet, så har du mad på bordet, og så længe jeg har tag over hovedet, har du tag over hovedet." Det var ikke meget,

men det var nok til, at Susan sagde sit job op og rejste til Californien for at være med til at starte den missionsorganisation, som i dag har 25 afdelinger i 12 forskellige lande verden over.

Det var i 1973, så Susan Perlman har mere end 40 års erfaring med arbejdet inden for jødemission.

Rabbineren kunne ikke give svar

Susan Perlman voksede op i en traditionel ortodoks-jødisk familie i Brooklyn, New York. Susan husker det som om hele bydelen var jødisk, for både forretninger og skoler lukkede i de jødiske helligdage, og efternavnene vidnede om jødiske indvandrere fra Østeuropa. Da Susan som kun 12 årig mistede sin far foregik både begravelse og mindesamvær da også på traditionel jødisk vis. Da rabbineren kom for at besøge familien, spurgte den unge Susan: "Er min far i himlen nu?" Det første svar rabbineren forsøgte sig med, tilfredsstillende hende ikke, så hun spurgte igen. Denne gang gav rabbineren et mere alvorligt svar: "Jeg ville ønske, jeg kunne give dig et endegyldigt svar, Susan, men det kan jeg ikke. Vi ved ikke med sikkerhed, hvad der kommer efter døden. Vi kan kun håbe."

Efterfølgende var Susan meget frustreret over de manglende svar fra både rabbineren, Gud og jødedommen i det hele taget.

✓ *Susan Perlman har været med i netværket for jødemission i Lausanne-bevægelsen i flere år. Her er det fra en konference i New York i 1999, hvor også Moishe Rosen (nr. to fra venstre bagerst) og Israelsmissionens tidligere formand, Kai Kjær-Hansen (bagerst til højre) deltog.*

Forventede en undskyldning

Mange år senere stødte hun ind i en gademusikant på Manhattan. Han bar et lille skilt, hvorpå der stod "Smil. Gud elsker dig!" Susan havde netop læst en artikel i et amerikansk magasin om "Jesus-folket" og spurgte ham, om han var en af dem. Han inviterede hende på kaffe og fortalte hende mere om Jesus. Da hun fortalte ham, at hun var jøde, forventede hun halvt at få en undskyldning, for i hendes verden kunne jøder ikke tro på Jesus, da kristendommen jo var skyld i så meget ulykke mod det jødiske folk. Undskyldningen kom aldrig. I stedet blev Susan inviteret med i kirke.

Det blev begyndelsen på et venskab, hvor Larry, som gademusikanten hed, udfordrede Susan til at læse i Bibelen. "Til sidst kunne jeg ikke lade være med at stille spørgsmålet: Er Jesus mon virkelig den, han hævder at være – min Messias?!" fortæller Susan og fortsætter: "Til sidst fortalte jeg Gud, at jeg havde lyst til at have en relation til ham, og at jeg troede, hans søn, Jesus, er Messias."

En ensom tro

Susan Perlman genkalder sig minderne om den første tid som Jesus-troende: "Jeg troede, jeg var den eneste jøde, der troede på Jesus som Messias. Det var ensomt, og jeg vidste ikke, hvordan jeg kunne formulere og udtrykke min tro i en jødisk kontekst. Hele livet havde jeg fået at vide, at jeg ikke kunne tro på Jesus!" Da hun fortalte sin mor, at hun var kommet til tro på Jesus, var moderens reaktion da også chok og uforståenhed. "Hun sagde, det havde været bedre, om jeg var kommet hjem og havde fortalt, at jeg var på stoffer eller gravid," fortæller Susan.

Gennem kristne venner kom hun i kontakt med andre jøder, som også troede på Jesus, og med tiden altså også Moishe Rosen, som inviterede hende til Californien for at være med til at starte Jews for Jesus, hvor hun har arbejdet lige siden.

Teologi og mission må gå hånd i hånd

Selvom Susan Perlman anser sig selv for at være en praktiker frem for akademiker, sagde hun for mange år siden ja til at sidde i bestyrelsen for Dallas Theological Seminary, et stort og meget anerkendt teologisk uddannelsessted. Måske var det netop, fordi hun er praktiker, hun sagde ja. Susan forklarer: "Bare fordi jeg ser mig selv som praktiker, undskylder det mig ikke for at have en dårlig teologi, ligesom gode teologer ikke kan undskyldes for at have en dårlig praksis. God teologi og god praksis må gå hånd i hånd," mener Susan Perlman og tilføjer: "Hvis du kun arbejder med teologien akademisk

og ikke har en missionspraksis, så går du ganske enkelt glip af noget."

Derfor gør Jews for Jesus også rigtig meget ud af at udvikle deres teologi hele tiden, for, som Susan udtrykker det: "Teologien er hele tiden i bevægelse; den er ikke statisk." Organisationen har derfor ansat teologen Richard Harvey, som besøgte Israelsmissionen til et årsmøde for nogle år siden. Han arbejder blandt andet med at udfolde en messiansk teologi, som kan være med til at svare på nogle af de spørgsmål om identitet, som mange jøder sidder tilbage med, når de kommer til tro på Jesus. Når troen på Jesus ikke betyder, at man holder op med at være jøde, skal man så stadig overholde Toraen? Og i så fald hvor meget af den? Hvad med sabbatten? >>

▲ Susan vasker fødderne på en katolik i Nordirland, 1977 (øverst). Susan deler sin tro med cirka 30.000 unge på et fodboldstadion i Tyskland (nederst).

Disse og andre teologiske spørgsmål, arbejder Jews for Jesus for Jesus også med.

Krydsfeltet hvor troen giver mening

Med årene har Susan ikke selv de samme kræfter til at gå på gaden og dele traktater ud og konfrontere andre jøder med spørgsmålet: Hvem mener du, Jesus er? En konfrontatorisk evangelisationsform Jews for Jesus er blevet både elsket og kritiseret for. Det har givet hende anledning til udforske andre måder at dele evangeliet. "For mange i Jews for Jesus har det måske gjort lidt ondt at gøre op med den konfrontatoriske stil og anerkende andre måder at dele evangeliet på," fortæller Susan og konkluderer: "Men det er ikke et spørgsmål om enten-eller, men et både-og." Hun har selv opdaget, hvordan hendes hjem er blevet en missionsmark.

Rammerne for at fortælle evangeliet kan være noget så enkelt som at lave et måltid mad, invitere nogle mennesker på besøg af have en god samtale. Herigennem har hun oplevet, hvordan den gode fortælling kan bruges til at forklare evangeliet – frem for en dogmatisk forklaring. "Vi må finde det krydsfelt, hvor vores tro giver mening for sekulære mennesker," understreger Susan. Her er fortællingen et bedre redskab end dogmatik. Det mener hun blandt andet i lyset af, at det vestlige samfund er blevet endnu mere sekulært. "Da jeg var i 30erne var det nogle helt andre spørgsmål, man blev udfordret af," fortæller Susan. "Naturligvis findes der stadig klassiske apologetiske spørgsmål, men de fundamentale og kritiske spørgsmål stikker langt dybere i dag." Det er ikke kritiske spørgsmål til indholdet i Bibelen, hun møder, men snarere mistro til hele det

Foto: Jews for Jesus

Foto: Jews for Jesus

▲ *Moishe Rosen Center i Tel Aviv er en ny satsning fra Jews for Jesus, hvor man prøver at være til stede i lokalområdet, er synlige og inviterer de lokale indenfor til forskellige events.*

religiøse system og deri også en afvisning af både Gud og Bibelen som autoritet. "Det er spørgsmål, vi må blive endnu bedre og endnu modigere i at gå i dialog med," mener Susan.

I den sammenhæng er det også vigtigt for både Susan og Jews for Jesus at understrege, at mission og evangelisation er noget man gør i fællesskab: "En robust og langtidsholdbar missionspraksis begynder i fællesskab med andre," mener Susan og forklarer, at alt for mange står alene med opgaven med at forkynde evangeliet. Derfor brænder de ud, mener hun.

Kristne skal skabe misundelse

Selvom Jews for Jesus er kendt for at sende jødiske missionærer til jøder for at fortælle om jøden Jesus, er Susan ikke i tvivl om, at Gud også bruger ikke-jøder til at nå hendes folk med evangeliet. "Når jøder ser på en kristen, er det hverken livsstilen eller kulturen, de mis-

under," mener Susan og fortsætter: "Jøder sætter stor pris på deres egen kultur, men når de ser en kristen, ser de et menneske, som har en relation til den levende Gud! Det kan rigtig mange jøder genkende en længsel efter, og derfor må vi alle øve os i at være åbne om vores tro og relation med Gud." Den vished der er i troen på Jesus, var netop den vished, rabbineren ikke kunne give hende, da hun stillede spørgsmål til ham om, hvor hendes far var.

"Som Jesus-troende har vi en vished om, at Gud elsker os. Vi ved, han er til stede. Vi er sikre på, vi kan komme i kontakt med ham. Vi er overbeviste om hans tilgivelse og udholdende i håbet om, at vi har evigt liv i fællesskab med ham. En vished mange jøder vil anerkende, de mangler," slutter Susan.

Derfor vil både Jews for Jesus og Israelsmissionen frimodigt arbejde videre i formålet om at gøre spørgsmålet om, hvem Jesus er til et uundgåeligt og vedkommende emne for jøder verden over. <<

◀ *Vladimir deler traktater ud på vanlig Jews for Jesus-vis i Tel Aviv.*

Lokale menigheder skal engagere sig i studentearbejdet i Israel

INTERVIEW

*Bodil Skjøtt,
generalsekretær*

”Det er den vision vi har for studentearbejdet, og jeg er overbevist om, den er fra Gud, for den er kommet til os gennem bøn og faste”.

Ordene kommer fra Neeman på en kold og regnfuld søndag morgen i Jerusalem, hvor vi har sat hinanden stævne på en af de små cafeer ved centralbusstationen i Jerusalem. Jeg er på vej tilbage til Danmark efter en uges studietur med teologistuderende fra TORVET i Aarhus og Neeman er kommet med morgenbussen fra Ashdod, hvor han bor. Siden foråret 2015 har han været ansat af FCSI, det kristne studentearbejde i Israel, som på mange måder svarer til KFS i Danmark. Neeman er en ud af to studentersekretærer og har ansvar for de hebraisk-talende grupper på universiteter og studiesteder. Hans kollega, Rasha, har ansvaret for de arabisk-talende grupper. Desuden er der Zaher, som er generalsekretær på halvtid. Det giver 2½ ansatte til over 300.000 studerende, så der er nok at lave.

Jeg har sat Neeman stævne for at høre, hvordan han har det, og hvad der er sket, siden han for to år siden var i Danmark sammen med Bishara, som dengang læste til ingeniør på universitetet i Tel Aviv. Siden er Bishara flyttet til Jerusalem, hvor han ved siden af sine studier på Hebrew University leder den arabisk-talende del af det kristne studentearbejde. Selv har Neeman færdiggjort sine studier i samfundsvidenskab og internationale studier på samme universitet. Han er også blevet gift med en pige, der, ligesom han selv, kommer fra det tidligere

Sovjet. De bor i Ashdod, og det er derfra, Neeman det sidste år har koordineret det kristne studentearbejde blandt hebraisk-talende studerende i Israel.

Det er otte år siden Neeman, som den første i sin familie, flyttede til Israel. Hans familie kommer fra Samara, som ligger ved Volgafloden, hvor Stalin byggede sin bunker for at sikre sig mod Hitler. Han immigrerede til Israel efter at være kommet til tro på Jesus som jødernes Messias. Derfor så han også Israel som det land, hvor hans fremtid måtte være. Han er vokset op i et hjem, hvor familiens jødiske identitet ikke spillede nogen rolle, men med en mor som ”altid ledte efter Gud”, som Neeman udtrykker det. Det var hende, der hjalp Neeman til tro på Jesus. Siden han kom til Israel, har han været en del af en russisktalende messiansk menighed i Ashdod.

Inden Neeman uddyber hvad hans og studentearbejdet vision går ud på, får jeg en opdatering på, hvad der sker i studentearbejdet for tiden. I Israel er det ulovligt at evangelisere over for mindreårige (under 18 år), og derfor er der kun studentearbejde på universiteter og højere uddannelsessteder. Dertil kommer, at de fleste israelere først begynder at studere efter afsluttet tjeneste i hæren. Alle studerende er nødt til at have et job ved siden af, så det er ikke let at få kristne studerende til at engagere sig i studentearbejdet. Alligevel er der - fortæller Neeman med gejst i stemmen og i taknemlighed til Gud - både hebraisk- og arabisk-talende grupper

på Det Hebraiske Universitet i Jerusalem. Der er også en engelsktalende gruppe og faktisk mødes alle tre grupper som noget nyt dette år én gang om måneden ud over deres egne ugentlige møder. I Beersheva er der også tre sproggrupper og alle har en tilknytning til den messianske menighed der, som ledes af pastor Howard Bass. En ny gruppe er startet op i Sderot tæt ved Gaza. Her har den russiske menighed i byen under ledelse af Michael Beener, været til hjælp og opmuntring. I Rehovet er der også en lille gruppe. I Tel Aviv mødes både den hebraisk- og den arabisktalende gruppe til hver deres bibelstudie i en lejlighed, som tilhører et par messianske studerende. På universitet i Haifa og i et par andre byer i Galilæa, er der også grupper eller kontakt til studenterarbejdet.

Neemans rapport gør mig rigtig glad, og jeg er overbevidst om, at det har været det rigtige valg at ansætte en sekretær for både den arabisk- og den hebraisktalende del af arbejdet.

Tilbage til den vision som Neeman sammen med sine kolleger har for studenterarbejdet de næste tre år:

1) ”Vi vil fokusere på en god kontakt med de lokale menigheder, så præsten og ledergruppen i menigheden forstår vores arbejde og vil opmuntre deres unge til at være en del af det kristne studenterarbejde, når de begynder på universitetet.”

Jeg kommer til at tænke på den udfordring KFS havde for nu snart mange år siden, hvor studerende heller ikke nødvendigvis blev opmuntret til at engagere sig i KFS af deres lokale menighedsfællesskaber i IM eller LM. Måske af frygt for at miste dem, eller fordi man selv havde brug for de unge. Derfor er det også opmuntrende at høre Neeman fortælle om gode kontakter til i hvert fald nogle af menighedslederne.

2) ”Vi vil arbejde for at de hebraisk- og arabisk-talende studerende møder hinanden og arbejder sammen, når det giver mening. Vi har brug for at bede og læse bibelen på hvert vores sprog. Vi anerkender også, at vi har forskellige syn på den politiske situation, men det skal ikke skille os, og vi har brug for at lytte til hinanden og forstå hinandens synspunkter. Ellers vokser

frygt og mistænksomhed og vores fællesskab bliver kun på overfladen.”

At dette virkelig er en prioritering for studenterarbejdet forstår jeg, da Neeman fortæller mig, at han sammen med Rasha, sin arabiske kollega, er på vej til Cypern dagen efter. De skal være med i den gruppe af israelere og palæstinensere, som i regi af Lausannebevægelsen skal mødes for at tale om forsoning og for at lytte til hinandens synspunkter. Det er en konference, som Israelsmissionen støtter med forbøn og økonomi, og jeg bliver bare endnu mere glad for, at vi gør det, da jeg erfarer, at ansatte i studenterarbejdet også er inviteret med.

3) ”Vi vil ikke kun være en konference-bevægelse. Det er mellem konferencerne det egentlige arbejde foregår. Det dur ikke, at studerende kommer til konferencer, men ikke er engagerede i en smågruppe på deres studiesteder.”

Det er sidste punkt i visionen for de næste tre år, og det er her arbejdet skal gøres. I FCSI har der været tradition for, at studerende frivilligt har arrangeret konferencerne. I lange perioder har der ikke været ansatte til at varetage den regelmæssige kontakt til grupperne. Det er kun det sidste års tid, der har været to studentersekretærer ansat. Det har skabt en økonomisk udfordring, men når jeg hører Neeman fortælle om deres aktiviteter, kan jeg kun glæde mig og også tro på, at beslutningen om at udvide staben var rigtig.

- fortsættes på side 22

Foto: Bodil Skjøtt

▲ *Neeman er leder af den hebraisk-talende del af det kristne studenterarbejde i Israel. En satsning som har båret frugt!*

Der er HÅB!

KORRESPONDENTBREV

*David Serner,
præst i Den Danske Kirke i Jerusalem og
medarbejder på Caspari Centeret*

Foto: Dieter Zirnić/flickr

Hver morgen på Caspari Centeret begynder med en kort andagt og bønssælleskab med dem, der er mødt ind på arbejdet. Jeg spurgte forleden, hvad andagten havde handlet om. "Der er håb", fik jeg at vide. Håb for hvad? Hvilken slags håb? Det var ikke til at få mere ud af dem. Der er håb. Det måtte jeg nøjes med. Når jeg tænker på Den Danske Kirke og volontørerne hernede, så er der megen grund til at tænke håb. Der er håb for den danske ungdom. Der er håb for relationerne til de danskere, der er hernede. Der er håb for gode og meningsfulde dialoger. Der er håb for at dele evangeliet frit og tale tro og liv. Der er håb for givende arbejde i og udenfor kirken og for alle os danskere hernede. Det

er et håb, der kommer let og helt naturligt. Det er en velkendt verden omend i et ukendt kulturelt miljø. Der er megen bibel-undervisning, planlægning, konfliktmægling og meget andet godt i dette virvar af en by. Så mange gode intentioner og så meget godt arbejde. Arbejde som på den ene eller anden måde søger at fremme forsoning, støtte mennesker og byde ind, der hvor der opleves en nød af den ene eller anden art. Arbejde vi gerne vil støtte enten ved arbejdskraft eller ved bøn eller ved moralsk opbakning. Det kan give anledning til håb. Men når jeg kigger på de brudte relationer omkring mig, på den anspændte konflikt, ja, så virker håbet langt væk. Når jeg oplever, at de brudte relationer og konflik-

plads, som den måske burde. Ikke at vi i Danmark nødvendigvis er bedre til det, men det er også noget, der kommer forholdsvist omkostningsfrit til os. Nemlig, fjendekærligheden. Dem som vil os ondt, dem som ikke ønsker noget godt for os, dem som ønsker at bemægtige sig os og måske ovenikøbet slå os ihjel. Hvordan viser vi dette radikale bud i en verden fyldt med had, mistillid og rygter? Og hvordan viser vi vores fjendekærlighed? Ved bare at lægge os ned? Ved at give modstand? Ved at påpege teologiske fejl eller hvordan viser vi Kristi kærlighed til den, der ønsker os væk?

Måske ved at hvile i, at der er håb. Vi arbejder ikke i håbløshed, men med den forudsætning, at der er håb. Der er et endegyldigt håb, der bryder ind fra evigheden og giver et evigheds-perspektiv i nuet, der hvor det kan virke uoverkommeligt og mørkt. Vores håb byder os at tro, der hvor andre giver op eller fortsætte ned ad en uholdbar vej. Ligesom vi også kan håbe, at andre tror, der hvor vi fejler. Det er ikke en tro på hvad som helst – det er en virksom tro i håbet på Kristi gerning i os og i verden. <<

ten træder helt tæt på, så kommer håbet ikke så nemt. Snarere modløshed eller trods. Hvordan kan vi blive ved med at have mistro til hinanden og optrappe konflikter? Hvorfor er det så svært, selv for os som tror på Jesus, at søge Guds rige først for derefter at arbejde konstruktivt?

Med al den undervisning og evangelieforkyndelse der bruges tid på hernede, og som jeg selv er en del af, så virker det som om, at et af kernebegreberne i efterfølgelsen af Jesus ikke har en så central

**Et håb, der ændrede verden
Et håb, der ændrede mig
Et håb i kærlighed og tro.
Der er et håb – det er godt at
nøjes med.**

- fortsat fra side 19

Jeg håber, at færdiguddannede studenter, der nu tjener penge, vil bære med, og at kontakten til lokale menigheder også kan betyde øget støtte. Studenterarbejdet vil også de næste år blive prioriteret af os i Israelsmissionen.

Kaffen er drukket og min bus mod lufthaven går om 10 minutter. Vi slutter vores samtale med en hurtig bøn for hinanden, inden Neeman følger mig til udgangen og selv fortsætter ind i Jerusalem. <<

KORTE NYHEDER

Ny bog af Jørgen Hedager Nielsen

”Han gør alting nyt” er titlen på en ny bog af Jørgen Hedager Nielsen, som i mange år har siddet i Israelsmissionens landsstyre. Bogen handler om ”de sidste tider” – eller som forfatteren selv formulerer det: ”Hvad der skal ske fra nu af og langt ind i evigheden.” Denne fremtid indbefatter natur-

ligvis spørgsmålet om Israel og spørgsmålet om det jødiske folks frelse.

Jørgen Hedager Nielsen var i mange år journalist på Indre Missions Tidende, men er nu gået på pension. Motivationen for at skrive bogen er nysgerrighed og interesse for emnet: ”Dette er ikke en videnskabelig bog,” fortæller Jørgen Hedager i forordet. ”Min tilgang har været interesse for emnet siden min tidligste ungdom. Interessen blev væsentligt forøget, da det gik op for mig, at vores fremtid ikke er i himlen, men på den nye jord.”

Peter V. Legarth, der er professor i Ny Testamente ved Menighedsfakultetet giver bogen følgende anbefaling: ”Man får kyndig vejledning i Jørgen Hedager Niensens bog om de sidste tider. Bogen er baseret på et grundigt og afbalanceret arbejde med de bibelske skrifter, og ganske ofte præsenteres vi for forskellige fortolkningsmuligheder. Ikke alle gåder bliver løst i fremstillingen, men man får god hjælp til at orientere sig i de vigtige spørgsmål om Jesu genkomst. Bogen er læsværdig, og den er ikke svær at læse. Jørgen Hedager Nielsen udtrykker sig klart og tydeligt og ofte med forfriskende formuleringer.”

I næste nummer af Evangeliet og den Jødiske Verden kan du læse et bearbejdet kapitel om ”Israel og fremtiden”.

Bogen er udgivet af Lohses Forlag og koster 200 kr.

Filmen ”Sauls søn” vinder Oscar

Den ungarske film ”Sauls søn” vandt prisen for årets bedste ikke-engelske film ved Oscar-uddelingen i februar.

Filmen handler om Saul Friedländer, der er jøde og arbejder i KZ-lejrens ”sonderkommando” – den arbejdsgruppe som ryddede gaskamrene for lig efter brug, gjorde kamrene rene og indsamlede de dodes ejendele. Saul finder en dag en dreng i bunkerne af lig, som ikke er helt død. En læge i lejren undersøger først drengen hvorefter drengen dræbes. Saul får til opgave at bære drengen til obduktion, men beslutter sig i stedet for at vie sine sidste levende timer til at give drengen en rigtig jødisk begravelse. Filmen er rå og bask, og den fremstår helt nøgen i sin skildring af det helvede, Saul befinder sig i. Den er uden filmiske specialeffekter, og fremstår stærk i både sin fortælling, skuespilspræstationer og måde den er filmet på.

Det er en uhyggelig stærk film, som helt bestemt tilføjer en ny dimension i den filmiske fortælling om holocaust.

Israel - med Samaria	10.5 - 19.5
Forhør om plads	
Israel - med Samaria	18.9 - 27.9
Israel - for hele familien	16.10 - 23.10
Israel - klassisk rundrejse	16.10 - 23.10
Israel - med nye øjne	23.10 - 30.10
Israel - med Bibelen i Bibelens land	28.10 - 06.11
Israel - spændende rundrejse	10.11 - 20.11

Læs mere om rejserne på vores hjemmeside eller kontakt på 7592 2022

Bliv medlem af Israelsmissionen

- så kan vi sammen række evangeliet tilbage til det jødiske folk
- Læs mere og bliv medlem på israel.dk/medlem

U søger

ny ungdomssekretær
pr. 15. juli 2016...

**ER DET DIG VI
LEDER EFTER???**

Besøg ung.israel.dk
for at læse mere!

ISRAELSMISSIONENS ✚ UNGE

Det jødiske folk har stadig en plads i Guds mission.
Hjælp Israelsmissionen med at række evangeliet tilbage!

israel.dk/giv/gave
Mobilepay: 2371 8264
Reg.nr. 9743 Kontonr. 3054500

Guds skjulte perler

 BAGSMÆK

*Interview ved Leena Honkakari
Oversat af Lisbeth Rasmussen*

Foto: Immanuelkirken

Den første sabbat i adventstiden var en stor dag for 'Lior' og for menigheden i Immanuelkirken. 'Lior', som er en israelsk-jødisk universitetsstuderende, havde i nogle måneder gået til dåbsundervisning hos Christian Rasmussen, og nu var dagen kommet, hvor han skulle døbes.

Johannesevangeliet kapitel 10 er kommet til at betyde meget for Lior. Det er her, Jesus siger, at han er hyrde for sine får, og 'Lior' fortæller om, da han som barn boede nogle år i Australien sammen med sine forældre. Da gik han i en lokal børnehave, og hans bedste minde derfra er, da han spillede et af Jesu får i en af børnehavens opførelser. Siden de flyttede tilbage til Israel har han ofte følt sig som et fortabt får, selvom han nu ved, at Helligånden ikke havde opgivet at drage ham tilbage til Jesus. Men 'Lior' forlod hyrden i en tid, og han er sikker på, at dét var grunden til, at hans liv blev noget rod. Misbrug og afhængighed blev en del af hans hverdag. "Jeg søgte den sociale accept gennem at være ligesom de andre i stedet for at finde min værdi i Guds kærlighed."

Hyrden var nøglen

Lior følte sig fanget. "Den eneste, der kan sætte dig virkelig fri, er Jesus. Det har jeg oplevet. Jeg følte mig buret inde og ledte efter ham, som havde nøglen til at sætte mig fri. Og nøglen var den helbredende tilgivelse, som Jesus giver."

"Jeg ønsker at følge Jesus, som bar korset for mig, og som lærer mig, hvordan jeg skal bære mit kors og følge ham og hans røst. 'Lior' henviser flere gange til den jødiske trosbekendelse fra 5 Mos 6: "Hør, Israel...". Du kan ikke gøre Guds vilje, hvis ikke du lytter til, hvad han siger.

Immanuelkirken er som en familie for Lior. "Jeg er ikke alene. Her har jeg søstre og brødre. Og vi har en mission. Det er ikke for ingenting, at vi er sammen. Det er Guds vilje." Lior tænker på noget specifikt. "Når vi viser andre kærlighed og tilgivelse, så 'oversætter' vi Guds kærlighed til andre." Og Lior er overbevist om, at Jesus har skjult mange dyrebare perler, som vi, hans efterfølgere, oftest vil finde, når vi er villige til at træde ud af vores egen komfortzone.